

MOZAIC

MOISIL

Cuprins

- Mișcare (3)
- Freamăt (4)
- Artist în Moșil (6)
- Mișcarea inimii mele (8)
- Căsuța de pe Drina (10)
- Orșova (12)
- Jim Richardson (13)
- Respiro poetic (14)
- Sânziene (23)

Coperta: Ernest, AdobeStock

E-mail: revista.cngm@gmail.com

Redactor șef:

Alexandra Dragomirescu

Redactori:

Andreea Bunea, Adrian Manu, Aura Plăiașu

Alexandra Cățu, Daniel Ghindea, Miruna Suvalcu

Mișcare

Este târziu, ascult Sami Yusuf și scriu acest text pentru numărul 21 al revistei. Nu am nicio idee cum va arăta revista, nu știu despre ce voi scrie în continuare. Am câteva texte trimise în Word, câteva poze și o pagină albă în față.

Știu că mâine seară voi corecta prima variantă în Indesign și voi începe să contactez autorii pentru ultimul OK. Încrederea în viitor, în faptul că Numărul 21 va prinde formă pe parcurs, că acest articol va fi scris... mă face să trec peste senzația acută de acum, că nu voi reuși mare lucru... (Mă opresc să-mi verific acordul, „încrederea ... mă face”, e bine, nu am scris ceva greșit.). Este această încredere, bazată pe 20 de numere anterioare, care mă determină să scriu în continuare.

[Recitind îmi dau seama că este și încrederea în oamenii care colaborează la revistă, în faptul că ei pot scrie literatură postmodernistă, actuală, de calitate, chiar dacă, pentru cititorii încremeniți în literatura de pe vremuri... asta înseamnă că pun cuvinte „random” (adică au ambiguitate) și că nu scriu „poezii mișto” (acelea „de stors glanda lacrimală a fetelor de orice vârstă”, cum bine zicea Ion Vinea)].

Am fost întrebată la un moment dat dacă m-am gândit vreodată să renunț la revistă. Da, de câteva ori, la modul serios. De ce nu am făcut-o? Pentru că am orgoliu, pentru că sunt parte din mișcare și starea de inactivitate nu mi-ar aduce liniște, ci doar sentimentul acut al unei lipse și al unei înfrângerii. Cu siguranță, va exista un ultim număr din „Mozaic”, dar acest lucru nu se va întâmpla AZI.

Știu tineri care refuză să scrie (vor doar să îi critice pe cei care o fac)...care renunță la cariera pe care și-o doresc (doar pentru că cei din jur nu au încredere în viitorul lor) și atunci se complac în mediocritate... Le-aș spune că doar experiența anterioară și, mai ales, succesul obținut în trecut sunt cele care te țin pe drumul tău, indiferent de reacția celorlalți și, mai ales, indiferent de nivelul lor de „hate”.

Dacă citești aceste rânduri, dragul meu cititor, înseamnă că articolul e terminat și că revista a apărut. Tu vezi acum ceea ce eu nu pot vedea încă. Cum arată Numărul 21? E ceva în el care te „mișcă”? Eu mă opresc doar în punctele de aici....

Alexandra Dragomirescu

Freamăt

De multe ori în agitația vieții, ceea ce este în jurul nostru e atât de comun, pare atât de lipsit de importanță, și numai atunci când dispare ne simțim pustiiți.

O zi ca oricare alta, de primăvară geroasă și parcă atât de banală, a rămas în memoria mea ca fiind ultima zi normală. A început cu obișnuitele forfote pe holul școlii. Elevii mari, liniștiți, stăteau la pervazul etajului unu și repetau lecții sau schimbau impresii despre temele făcute.

Parcurgeam drumul de la laborator la cancelarie cu atenție la spiridușii care treceau ca rachetele pe lângă mine. Erau elevii de clasa a cincea, mereu vioi și mereu aflați în viteză, cam neatenți din când în când și de care te puteai ciocni, deoarece nu întotdeauna reușeau să încetinească la timp.

Au urmat apoi câteva ore de curs. Cei mici erau mai receptivi, cei mari mai scoteau din când în când telefonul din bancă și consultau ultimele știri.

A doua zi s-a produs împietrirea. Străzile erau pustii, eram izolați, eram parcă singuri și retrași ca melcii în cochilie. Stăteam și hibernam și ne

gândeam doar la supraviețuire. Ne mișcam strict în perimetrul mai mare sau mai mic, delimitat de patru pereți pe care îi credeam impenetrabili de un mare pericol, cu o dimensiune impresionantă (doar un pic peste 100 nanometri, vizibil doar la microscopul electronic), măria sa, virusul Covid-19. Îmi aminteam de elevii de a zecea, cum deveniseră experți în cunoașterea virusurilor, ce interesante deveniseră peste noapte, deși cu un an înainte acestea erau doar niște noțiuni fără importanță pe care le învățaseră fără nicio tragere de inimă.

Am intrat apoi în epoca bulinelor, o formă de socializare între elevi și profesor, în care fiecare stătea în fața ecranului său și începea cu expresia: „Mă auziți, mă auzi...?”, apoi continua mai impresionat „mai sunteți acolo...?”, urmat invariabil de binecuvântatele probleme tehnice care apăreau nu când preda profesorul, ci când trebuia să mai pună și niște note. A fost destul de palpitant, nu pentru elevi, ci pentru dascăl care risca să rămână cu mediile neîncheiate, nu din cauza neștiinței copiilor, ci din cauza rețelei de internet. Și ca să vedem și partea bună

în epoca bulinelor, fiecare
freamăt de viață și de mișcare...
stătea în fața ecranului său...
trăim fiecare zi de agitație la școală și o
clasele lăsate în părăsire
considerăm un dar neprețuit

a lucrurilor, ne-am străduit ore întregi să învățăm conceperea testelor on-line, iar elevii au descoperit viața din spatele calculatoarelor, ce ușor se rezolvă testele date de profesor, ce frumoasă poate fi școala de acasă.

Drumurile la școală pentru nelipsite probleme existențiale, adică lumea noastră de hârtii și hârtiuțe semnate și aprobate, mă aruncau parcă într-o atmosferă apocaliptică. Parcurgeam și acum holurile școlii, dar acestea erau reci și pustii, ca în filmele de groază, iar clasele lăsate în părăsire păstrau urme de la ultimele ore anteCovid. O lecție predată de la școală era și mai sinistă. Stăteai la catedră, în fața calculatorului, înconjurat de bănci goale și încercai ca într-un puzzle să muți bulina de pe ecran în locul potrivit din clasă și să te simți în mijlocul elevilor.

Revenirea la normal și căderea măștilor ne-au adus în monotona și banala noastră lume, cu care ne-am obișnuit și care freamătă de viață și

de mișcare. Vedem cu alți ochi ceea ce este în jurul nostru, trăim fiecare zi de agitație la școală și o considerăm un dar neprețuit. Elevii nu mai sunt niște buline fantomatice pe ecranul lipsit de viață al calculatorului, iar tablele se umplu din nou de lecții, deși a crescut și rata de folosire a videoproiectorului.

Parcurg și azi obișnuitul drum dintre laborator și cancelarie, dar elevii ce stau la fereastră și repetă sunt alții, cei de acum doi ani au terminat liceul. Pe holuri mă întâlnesc cu foștii spiriduși, elevi astăzi în clasa a șaptea, cu două capete mai înalți decât mine și care au mai redus bineînțeles din viteza de deplasare spre punctele strategice (bufetul și curtea școlii).

Totul pare să fi intrat pe făgașul normal, doar liniile de delimitare ale holului pe care elevii fac acum echilibristică și săgețile indicatoare pentru deplasarea într-un anumit sens, ne amintesc de ceea ce a fost, ca de un vis urât.

Camelia Ionescu

Artist în Moisil, Andreea Fechet

Andreea Fechet – o elevă aproape obișnuită. Modestă, serioasă, pregătită oricând să ajute, fără a dori să iasă în evidență.

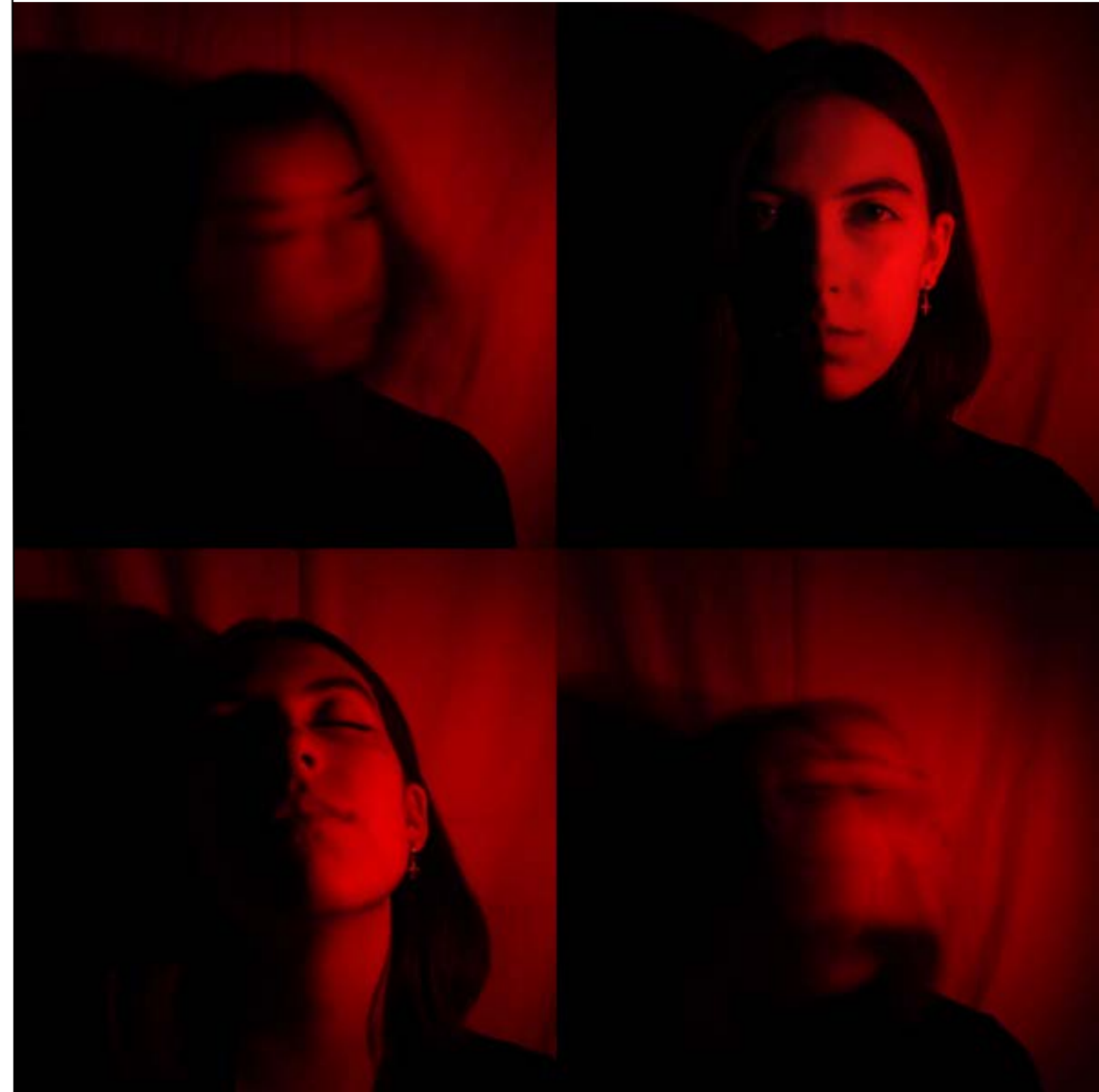
Totuși, la un moment dat, te izbește acel „altfel” al Andreei. Ea a descoperit că prin fotografie poate să își exprime trăiri, gânduri, stări, pe care ni le comunică și nouă. Pozele surprind o emoție și o poveste pe care ea ni le transmite simplu, obligându-ne, în momentul privirii, la uimire, la întrebări sau reflecții.

Ca dirigintă, am aflat de

activitățile ei de voluntariat ca fotograf la diferite evenimente organizate de Clubul Interact Cișmigiu, de Consiliul Municipal al Elevilor din București sau de Consiliul Elevilor de la noi din liceu, dar știu că cele mai multe poze le face atunci când simte ea că poate să surprindă o emoție – iar asta se poate întâmpla fără evenimente programate, oricând.

Sunt recunoscătoare că o am ca elevă și mă bucur că pasiunea ei poate fi promovată în paginile unei reviste de suflet.

Adina Breaz

Andreea Fechet

Mișcarea inimii mele

„Seceta a ucis orice boare de vânt...”

Timpul se oprise în loc. Pădurea îmi rămăsese mică. Știam că nu îmi mai găsesc locul printre copacii verzi-uscați. Un foșnet de pași mi-a atras atenția. Asta mă speria de obicei și mă făcea să alerg cât mai departe. De data această însă, ceva mă chema din ce în ce mai aproape. Știam că acum va fi altfel. Și am plecat spre foșnetul pașilor...

M-am oprit! Pentru o clipă mi-am ținut respirația. Apoi l-am privit în ochi. Un vânător cu ochii mari și negri stătea nemișcat și mă fixa cu privirea. Vedeam parcă până în sufletul lui și ceva mă hipnotiza. Am mai făcut buimacă un pas spre el. El a rămas pe loc. Mă întrebam dacă era posibil ca în acel moment vânatul să se poate îndrăgosti de vânător, căci ceea ce era el mă fascina până la absurd.

Vânătorul rămăsese nemișcat. Nu înțelegea de ce mă apropiam atât de mult de ceea ce știam și eu și el că este un pericol. Îi auzeam suflul respirației ce mă ademenea parcă într-un joc sălbatic. Din senin, ochii lui au devenit înlăcrimați, iar buzele strânse în colțul gurii tremurau

nefiresc. Îndreptase pușca spre mine deja de câteva secunde, dar simțeam că îmi spunea să plec. Eu mă îndreptam fără să conștientizez spre cel de care mă îndrăgostisem. Dintr-o dată am auzit o bubuitură și ceva cald îmi șiroia în suflet. Era iubirea?

M-am prăbușit la pământ. El a venit la mine. Mă privea fără să înțeleagă ce tocmai se întâmplase. Mă durea... îmi simțeam sufletul galopând într-o mie de direcții, sângele îmi pulsa de parcă urma să îmi explodeze inima! Mă durea... mă durea... iar el mă vedea chinându-mă... nu mai puteam respira... mă durea și îmi doream să îl pot implora să îmi curme suferința. Din ochii mei curgeau lacrimi, iar asta l-a tulburat profund. A înțeles că nu mai era decât un lucru de făcut. Și-a strâns cu putere arma și cu o lovitură nemiștată...

Patul puștii mi-a fost destin, iar vânătorul meu a rămas cu ochii ațintiți la lacrimile mele și nu și le-a mai scos din minte de mult timp... de atunci nu a mai mers niciodată la vânătoare!...”

Aura Plăiașu

Andrei Marghescu

Căsuța de pe Drina

Povestea căsuței începe în vara anului 1968. După ce au înotat în Drina limpede și rece, câțiva băieți din localitatea Bajna Bašta s-au întins și au făcut plajă pe stânca din mijlocul râului. Deoarece stânca nu era cel mai confortabil loc pe care să se întindă, au decis să aducă scânduri din șopronul în ruină aflat apropierea malului pentru a construi o mică platformă. Atunci când au fost suficiente scânduri pentru a se întinde, au început să ridice și un mic paravan pentru soare. Desigur, Drina umflată a scos scândurile de pe stânca în perioada revărsărilor, dar ideea unui loc de relaxare a rămas.

În vara anului următor, unul dintre acei băieți, Milija Mandić - Gljiva [1952-2017], atunci în vârstă de 17 ani, cu ajutorul prietenilor săi, a transformat o nouă idee a sa în acțiune și au construit mică căsuță pe stâncă. Materialul lemnos a fost transportat cu bărci și caiace, buștenii mai mari au fost pur și simplu coborâți din amonte kilometri întregi și apoi au fost montați pe stâncă. Și așa a început povestea căsuței. Mulți tineri

au petrecut aici momente de neuitat, bucurându-se de această oază unică în mijlocul naturii, evadând de rigorile civilizației. A devenit un loc pentru înot și plajă, dar și un loc romantic al primelor iubiri, al socializării până în zori sub cerul liber, cu vin și cântece la chitară.

Începând din 1980, a fost pusă în practică o nouă idee. Astfel a început o competiție de coborâre pe Drina, cu bărci și caiace, având ca obiectiv final orașul Zvornik. Această tradiție dorea să reînvie sărbătoarea de deschidere a sezonului plutăritului din vechime.

Coborârea a devenit un eveniment anual pe Drina, la care se alătură în fiecare an un număr din ce în ce mai mare de participanți, nu numai sportivi profesioniști, ci mai ales turiști și iubitori de natură. În 2000, activitatea a fost preluată de organizația turistică a municipității Bajina Bašta, în mâinile căreia acest eveniment a crescut sub forma faimoasei tradiții anuale „Drinska regata”, întreruptă doar în 2020 pe fondul pandemiei.

Florin Cristescu

wikipedia.org/wiki/Drina_river_house

Orșova

La Orșova, soarele răsare, mereu, cățărându-se pe două blocuri; se ivește, ardent, brăzdat de conturul antenelor de pe acoperișul unuia din ele, iar primele raze îi trec negreșit prin filtrul frunzelor de salcie – bătrâna salcie a bisericii. Apoi, alte raze, din ce în ce mai multe, pică primprejur: pe clopotniță, pe foișor, pe ghene, iar parcările Orșovei se deșteaptă colorate. Primăvara, halal de cei treziți devreme, căci lumina atât e de frumoasă – betoanele comuniste par iară tinere, iar strada ciuruită, oricare ar fi, zâmbește de pe fundul gropilor, zgâlțâind vreun smoc verde de iarbă. Mașinile, staționate pe trotuare, ori izlaz, descriind geometric un castru, își recapătă luciul viguros de culoare; aiurea, mai fug, jucăușe, ambalaje.

Bătrânii străzilor de aici, îndeosebi cei din buza bulevardului – a șoselei spre Crângași – au aflat mereu zorile, trezindu-se buimaci, la primul zăngănit de șine: tramvaiul 41, vestitorul zilei la Ciurel. Bând ceai, încă din samovare, șed la masă unii, privindu-se în liniște; pe fundal, cântă, matinal, un radio cu tranzistori. Așa stă și nenea

Stere cu nevasta, gânditori amândoi. Goana tramvaiului și frecușul de metale, cu trepidația lui mărunță, îi aduc aminte când și el, ca și alții acum, aștepta în stație o cursă spre serviciu – muncise la fabrica de lapte. Lângă el, Liza, soția, gândește același lucru; și ea, cu ani îndărăt, lua tramvaiul spre muncă – același tramvai în care, de fapt, s-au cunoscut. Multă vreme a trecut de atunci, decenii înaintea cărora înseși blocurile gri fuseseră la modă, seci și serbede cum sunt azi, produsul finit al unui socialism cuminte și arhaic. Bătrânii își amintesc salcia, pe atunci sfrijită, maidanele goale, noroioase și fără gust de ciment, și o ceată grozavă de copii, gălăgioși, spânzurându-și mâinile de bătătorul de covoare, toate de pe vremea când, pe scara blocului, mirosea negreșit a nou, nu a clor și soluție de geamuri. Răstimpul efemer, nostalgic...

Muzica se oprește brusc, iar aparatul piuie scurt și repetat, anunță știrile dimineții – cele de la ora șase. Liza se dezmeticește și privește reflexiv pe fereastră: pleacă vecinul acela de alături, profesor parcă. E un individ uscat și suplu, înalt și purtător de ochelari, aduce puțin

cu Stere tânăr, dar e pistruiat și tuns scurt, soldățește. Îi place să-l privească cum, în fiecare dimineață, verifică bunăstarea mașinii și pornește la drum, îi amintește de obiceiul similar al soțului de pe vremuri, de când era el în putere. Dar Stere, coborând treptele blocului sprijinit de balustradă, încă iese să vadă mașina uneori, prima și aceeași, o Dacie 1310, culoarea pielii. Ea însă nu îl vede decât arar, își dă seama că e singură în apartament și, bucătărint, îl caută, de după perdele, cu ochii. Vede mașina la locul ei, dar pe bărbat nicăieri.

Nu mult după, intră Stere, trântind ușa, obosit. Gâfâie. Nu îl mai ajută picioarele pe fostul inginer, e ghiuj și suferind; de condus însă, conduce tot așa, ca odinioară, cu zâmbetul pe buze.

Privește acum pe fundul ceștii: se mai zbate jos o gură de ceai; și-l toarnă pe gât și dispăre tăcut. Liza îl petrece cu ochii până când se pierde după colț. E înduioșată, parcă îi pare rău că ea încă merge bine...

(iunie 2022, prima parte)

Matei Dumitran

Jim Richardson

Jim Richardson este un fotojurnalist și scriitor, autor a peste 50 de articole pentru revistele „National Geographic” și „National Geographic Traveler”, acolo unde a debutat în 1985 cu albumul „Rising Great Salt Lake: No Way to Run a Desert”.

În 2015, în semn de recunoaștere a meritelor sale artistice și a activității sale educative (transpusă prin seria de conferințe și de proiecte pe care le-a inițiat), a fost numit de cei de la National Geographic, „fotograful fotografilor”.

Vă invit să îi vizitați [galeria de fotografii](#) realizate în diferite locuri din lume și să urmăriți videoclipurile de mai jos.

[5 Tips for Travel Photography](#)
[Landscapes Photography National Geographic Tips](#)

[On Shooting for National Geographic Scottish Obsession](#)

Cei pasionați de fotografie pot găsi sfaturi interesante în materialele audio și video create de Jim Richardson.

Alexandra Dragomirescu

Respiro poetic

Andrei Marghescu

Nenumită 1

prima mutare o faci tu

ca și cum ar fi prima zi din soare - îți
tremură mâna

e4 (merge la sigur)

îmi atingi falangele monopolizator,
aștepti un răspuns

e5 (crede că sunt o partidă ușoară?)

ne împreunăm degetele și ascultăm
marea de tăcere dintre palmele

noastre lipite

f3

mă privești

c6

te privesc

c4... d6 (joacă agresiv, cred că mă vrea)

se apropie și umple golul dintre noi cu
vise și coșmaruri și... fluturi albaștrii

c3 (oare îmi stă bine părul?)

îmi dă o șuviță peste ureche, o mișcare
greșit de perfectă

pune stăpânire pe libertatea mea

g4 (încerc să mă concentrez, dar
pupilele îmi ard stinse și se înalță)

xe5

inima mea vrea s-o îmbrățișeze pe a lui
mă trage mai aproape și soarele îmi

topește genunchii

xd1 (mă pierd, nu știu ce mut)

încerc să fug dar sunt ținută de niște
pereți de alabastru în loc

xf7 (e prea târziu, îmi cunoaște fiecare
milimetru al gândurilor și pielii)

e7 (am pierdut)

buzele lui se apropie de ale mele

umbrele noastre devin o pasăre făcută
de mâinile unui copil când se joacă

la lanternă

d5...

șah mat.

Estera Stoica

Arhetip inversat

Se cațără viermi pe munți până te
hotărăști...

Ești lentă ca un tanc, iubito,

Aș vrea să uit cum te numești...

Să te găsesc pe "incognito".

Aveai o voce...

Ca de cal

Puternic mânz cu foc "real"

Așa spuneai că mă iubești...

Dar, iată,

Mor de dorul tău

Până te-mbraci!

Andrei Teodor Stârcea

De necuprins

Lumina de soare, cald pe pământ
E galbenă, oranj sau pală de mov,
Sistemul se mișcă, stelele cad,
Viața străluce în hăul luminii.
În marșul terestru oamenii își cântă:
Iubirea și dorul, nașterea, moartea în
ode divine.
Măiestrul pământ mai face o piruetă
Valsând atât de bine, atât de grațios
Cuprins complex de necuprinsul univers!
Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Energie mecanică

Valsul valurilor varsă lacrimi sărate pe
nisip,
Iar frământările florilor de tei se lasă
duse de vânt
Cu mici piruete dulci.
Răsăritul sângerează acuarelă în culori
adormite
De serenada firelor de iarbă ornate cu
perle de rouă.
Valul diafan a învelit întreaga suflare,
acoperind murmurul izvoarelor de munte
Și al motorului neobosit ce învârte
realitatea și reflexia ei.

Ana Teodora Vertan

Discordie

Pierdută printre stele, în căutarea motivului ascuns al existenței mele,
mergeam, picioarele târându-mă prin praf.
Realizasem deja că nimeni nu mă va urma. Unde mă aflam nu puteam să
fiu căutată nici de eroii legendelor străvechi.
Îi invidiam, deoarece ei știau care le era soarta: să facă istorie. Eu eram
precum o pânză albă, fără culori care să îmi atingă marginile.
Eram furioasă, ținând Soarele în mâna ce-mi picura roșu. Nu eram menită
unei povești grandioase, ce va fi cântată de muritori. Nu eram vreo zeiță a
cărei puteri să distrugă cetăți.
Eram o carcasă, ce umbla infinit de la o stea la alta. Înlănțuită de propria
mortalitate și ținută la mâna altora pentru a răspunde la cerințele lor.
Plină de cătușe, ținută de podea.

Denissa Toma

Daniel Ghindea

Dream

It creeps behind me from the corners,
from the deep, the forgotten past,
It that hides beneath the surface of ego
and memory and belief,
bounded by chains under the veil
of my unconscious mind

I remember
slivers of a nightmare
that haunts and lurks and prowls
inside my shadow, and in every
crack I leave in my wake
as I trudge down the streets at dusk,

the falling Sun bidding me farewell,
as always, with a sad smile,
a reluctant, strained smile

It is the same as I remember It to be,
or, rather, as I know It should be;
stranded in the middle of a hallway
that grows longer and longer as I run
towards the unreachable, my mother's
room
while blackness swallows me
little by little

and It deepens the more I run away

Andrei Bădescu

Daniel Ghindea

Fum de albastru

Albastru contra albastru,
lovituri de metal,
îngheț și cristal.
Sclipiri de fum răsar din aval,
lupii cutreieră și urlă,
preria e învăluită de furtună...
Albastru contra albastru
izbucnesc violent,
cutremură visele străvechi,
din orașe scufundate
și cândva plutitoare.
Mi-au spus să mă trezesc
prin șoapte de tăcere!
M-am ridicat,
ș-am transformat albastrul-n ocean
ca să mai adorm pentru încă sute de ani...

Daria Mironică

00:18

Nemișcat și totuși degetul se mișcă cu
abilitate pe ecranul telefonului
Niciun fir de păr nu i se-ntinde pe față
Deși
Vine metrour
Nemișcați
Eu
Și el
Și părul... //Și metrour

Viteză... dar care viteză?
Scârț troc boc țac pac pe scaun
Două leșuri cad
Nemișcate

În drumul meu spre scaun // Pe șine
Eu
Și ele
Și metrour...

Vino
Pleacă
Nu, rămâi
Ce să fac cu tine?
Ești numai bun de coșul verde-gălbui...
Ai inima de sticlă și sufletul de carton
Ții la mine, dar brațele-ți sunt grele și
te trag
În străfundul sufletului tău
De carton
Nemișcate
Eu
Și ele
Și sufletul tău

Lemn... ros și dur
Pensula și cu tine
Unul îmi ține de urât când nu e celălalt

Totuși pe amândoi v-aș mușca și
sfâșia...
Cu o încleștare de maxilar
Nemișcați
Eu
Și pensula
Și tu

Bine-ar fi să mergi și tu cu scârț troc
boc țac pac... măcar n-ai mai fura ce
am
Eu ți-aș fura sticla
Și aș ține-o pentru mine
Nemișcată
Eu
Și inima
Și tu

Alexandra Câțu

Print și cerșetor

viteza vomei în toaletă chiuvetă ghiveciul portocaliu al mușcatei
viteza cu care îmi apari în minte când vomit când râd când plâng când..
viteza cu care mi-ai văzut ultimul mesaj și cu care ai ieșit din viața mea
viteza cu care te-am venerat
viteza cu care o mână bolnavă iubește un cerșetor în mijlocul unui trotuar
prea sufocant ca să-ți dai seama dacă pe el calcă oameni sau pantere
mișcarea de unduire a capului mâței spre aceeași palmă care se întinde cu rușine
în față spre a cere (sau a da?)
viteza vomei viteza capului meu care se întoarce
pentru a nu mă uita în ochii cerșetorului a mâței sau ai tăi
vorbesc despre viteză despre viteza cu care îți moare motorul inima stomacul
după ce nu ai destule turații
eu nu cunosc durată nu cunosc iubire nu cunosc gust
eu m-am oprit privesc vomit iubesc fără vreun studiu
eu sunt o mână cu bube ce te-a iubit privindu-te în ochi
te-am iubit ca o panteră și te uit ca o țestoasă
nu ți se pare și ție nedreaptă schimbarea de viteze?

Nicoleta Giurgi

Mi-am înfășurat mâinile în jurul ochilor tăi

Stomacul lumii ne-nghite pe-amândoi ,
Și ne-aruncă-nconvoiați pe scaune în gară
Goale ...
E 12 , dar ceasul nu mai bate ...
Coagulați de vreme , desculți , organici
Trec șinele pe undeva prin noi , se bate carnea-n cuie
Și timpul s-a blocat sub ghișeul de bilete.
Mi-am înfășurat blând mâinile în jurul ochilor tăi și ți-am sorbit irisul cafeniulichid .
Ne rugăm , monodeiști , la halucinogenul – azi –

Ne punem în genunchi , facem altare din trupuri răstignite pe avortatul -
mâine –

Mandibule zdrobite ...

Defrișezi păduri tropicale crescute pe fondul patologic

Al unei iubiri diluate , explodate în tine ,

Ce a cauzat

Arsuri de gradul III

Pe toată suprafața gării.

Ce dragoste anarhică, administrată-n doze de insulină injectabilă ...

Se surpră cimentul sub tălpile noastre reci ,

Se crestează pielea din jurul gâtului sub greutatea norilor de rafie

Se scriu și testamentele ...

Dar scaunele tot goale sunt

Gara tot pustie

Iar trenul nici măcar nu a mai trecut .

Alexandra Cătănescu

Adam Negru

Culoarea unei crime

se spune
că nu e bine să crezi în scriitori.
tot ce pun ei pe hârtie,
toate cuvintele lor,
sunt îmbrăcate ca să cucerească
și mai apoi să frângă inimi.

fugim la miezul nopții
cu mâinile pătate de sânge
și cu buzunarele pline
de cioburi de mozaic.

dacă mă întrebi pe mine,
noi suntem
doar niște bieți hoți
de buzunare,
zâmbind strâmb,
cu stilouri ascunse în mâneci.

ultima oară,
am furat un zâmbet drept,
pe care tot n-am învățat
cum să mi-l însușesc,
și am bătut la ușa ta.

(cinci minute până la miezul nopții,
și eu tot cu buzunarele goale;
trebuia să mă grăbesc).

a fost suficient să-mi deschizi,
cu buzele strânse
în promisiunea unui zâmbet,
care ți-a rămas plastifiat pe chip
chiar și când ți-am înfipt cerneală
în vene.

versurile mele se scufundau
în sângele tău.
ploua violet la picioarele noastre,
iar mozaicul tău s-a făcut țândări
în palmele mele.

victima mea preferată,
încă te deplâng la miezul nopții.
mozaicul tău violet
n-am să-l pot transpune vreodată
pe hârtie.
sper să se facă lac
în pragul casei tale.

singura crimă colorată
a unui scriitor.
dacă m-ar condamna,
aș fi motivul pentru care
nimeni nu ar mai citi poezie.

Eva Maria Cîrjan

Sânziene

As a Romanian teenager, I had been told to be aware of the Iele and the reason is quite obvious. But what about the Sânziene? Well, either we were accustomed to the many fairy tales we read since we were children, or we found them simply by chance, the Sânziene have always been the mystical, enchanting characters of our childhood, especially for the Romanian elders, the embodiment of delicacy, goodness and beauty.

The Sânziene are the good sisters of the Iele. One thing we truly should keep in mind is that the Iele have a, more or less, certain purpose. They do not like to be seen while dancing despite their heavenly beauty. They especially hate men.

The Sânziene, on the other hand, rose up from the prosperity, they are kind and beautiful indeed. Though they have always been considered similar to their sisters because they are sharing that mesmerizing beauty, their destiny had taken a different turn from their older sisters long time before we can

Ioana Dragomirescu

remember. They decided to be the good ones, and this is why they were given this name –the Sânziene-which is, in fact, translated as Midsummer flowers. Quite impressive, right? Unfortunately, the Sânziene have a bad part remained in the depths of their hearts. They become cruelly mad when someone forgets the day they are supposed to be revealing to the light and as a result, those involved are punished for such a mistake with eternal rest.

Romanian legends are, indeed, relevant pieces of historical richness and even if I could write and search for such beauties for ever and ever, I would still not be able to learn about the sweetest core of them all and bring to light not even a half of the myths already existing.

Margareta Mitruț

Mozaic Moisis, 22

Andrei Dragomirescu

Relații